

[Valbak.]

se nærmere på, på hvilket niveau vi kan harmonisere til enhver tid uden at bringe en nyordning i miskredit, enten fordi den indføres, uden at man har sikret dens administrerbarhed; eller fordi den ikke er afbalanceret dækningsmæssigt.

Jeg kunne meget vel forestille mig, at det ville være overkommeligt administrativt at harmonisere karensdagene i de to love på det niveau, som vi har i ulykkesforsikringen, men jeg kan også forestille mig, at alvorlige problemer ville melde sig, hvis man uden videre førte en eventuel beslutning om at bringe ventedagene ned til nul ud i livet uden forud at have taget højde for de organisatoriske konsekvenser.

I mit parti ser vi derfor med megen interesse og spænding hen til, at socialreformkommissionens sikringsudvalg i indeværende halvår fremkommer med resultater af sine overvejelser om disse og andre problemer, som har nær sammenhæng hermed. Det gælder særlig de enkelte dagpengebeløbs størrelse. Her glæder det os for resten at erfare, at sikringsudvalg og arbejdsløshedsforsikringsudvalg nu vil give sig til at tænke sammen. Det må håbes, at det bliver meget. Jeg har faktisk i flere år undret mig noget over, om det dog kunne være praktisk, at to udvalg hver for sig sad og tænkte over det samme problem, endda med sigte imod hver sin lov. Det, som sikrings- og arbejdsløshedsudvalgene i fællesskab skal finde frem til, er jo et begrundet forslag om, hvordan begrebet erstatning for tabt arbejdsfortjeneste, som vi har interesse i, bør defineres eller udmøntes.

Jeg er her helt enig med en af forslagsstillerne, hr. Erling Dinesen. Han sagde den 13. december 1968 her i tinget noget i retning af, at det var naturligt at lade forslaget til definition være et udvalgsanliggende — hr. Erling Dinesen tænkte her på Wechsellmannudvalget. Jeg går ud fra, at der bag denne betragtning har ligget den efter min mening sagligt rigtige erkendelse, at der i overvejelserne må indgå erfaringer fra administrationen af eksisterende forsikringsordninger, indgå beregninger og indgå andre komponenter af teknisk karakter. Vel, foreløbig er der jo givet en række bud på, hvordan og hvor nettet bør udspændes, for

at det, der ydes, skal kunne betragtes som erstatning for tabt arbejdsfortjeneste.

Ved debatten om loven af februar 1967 vedrørende arbejdsløshedsunderstøttelsens højde lå det i luften, at erstatning for tabt arbejdsfortjeneste måtte ligge omkring 80 pct. Arbejdsløshedskassernes Samvirke og den tidligere regering siger ifølge betænkningen af 9. februar 1967, sp. 60, at det måtte være en procentdel af fagets gennemsnitslønninger. Forslagsstillerne og andre siger nu, at det må være 90 pct. af den enkeltes hidtidige løn. Atter andre vil jo nok sige 100 pct.

De foreløbige bidrag til definitionen kan derfor nok i dag ikke bringe os nærmere end til at sige, at disse ydelser i hvert fald bør have en mere umiddelbar relation til den hidtidige indtægt end før, thi formålet må jo være at få udspændt et net, der i rimeligt omfang opfanger angreb på levefoden.

Det forestående resultat af bl. a. sikringsudvalgets arbejde vil give os mulighed for en mere eksakt udmøntning, ligesom det kan yde et bidrag til overvejelserne om, hvorvidt man til en begyndelse bør have et loft for de meget høje indtægter. Men vi har altså stærk sympati for en indtægtsafhængig ordning af korttidssydelsene omfattende alle.

Endelig foreslås i punkt 4 den harmoniseringsforanstaltning at ophæve bestemmelsen om det højeste dageantal, hvori sygedagpenge kan udbetales. Bestemmelsen må vist umiddelbart betragtes som et levn fra et forældet princip i socialsikringen. Jeg bygger her på 3 ræsonnementer: for det første at en patient ikke kureres af en regel om, at fra nu af er der ikke flere dagpenge at hente — som regel ikke da — for det andet, at andre offentlige kasser alligevel må træde til, hvis hjælpen er opbrugt inden raskmelding, og for det tredje, at den automatiske regel i en række tilfælde kan føre til, at den, der oppebærer dagpenge, på et for sent tidspunkt eller i hvert fald senere end hensigtsmæssigt overføres til andre ordninger: til revalidering, til omskoling eller til pension.

Forslagsstillerens andet hovedsigte — altså ændringen i begrænsningen af kapital- og renteerstatningernes beregningsgrundlag i ulykkesforsikringsloven — er for så vidt